

הימין עולה - בערי השדה

- א - מפא"י - 31 קולות (23 אחוזים);**
צ - ציונים כלליים - 22 קולות (16.4 אחוזים);
ת - אחדות העבודה - 9 קולות (6.6 אחוזים);
מ - מפ"ם - 8 קולות (5.8 אחוזים);
ב - החזית הדתית הלאומית - 5 קולות (3.7 אחוזים);
ד - אגודת ישראל - 3 קולות (2.2 אחוזים);
ק - המפלגה הקומוניסטית - 2 קולות (1.4 אחוזים);
פ - המפלגה הפרוגרסיבית - 2 קולות (1.4 אחוזים);
נמנעים עקרוניים - 2 קולות (1.4 אחוזים);
התאחדות התימנים - קול אחד (0.7 אחוזים);
ליכוד עולי צפון אפריקה - קול אחד (0.7 אחוזים);
המפלגה הספרדית הלאומית - קול אחד (0.7 אחוזים);
כנסת ישראל העולמית - קול אחד (0.7 אחוזים);
תנועת עליה חדשה - קול אחד (0.7 אחוזים).

★ ★ ★

בן-הרוש - בראש העדתיים

לערכתן הנכונה של תוצאות שלוש הקלפיות האלה, יש לקחת בחשבון כי המושבות הן באופן מסורתי מעוזי הימין. גידולן המהיר יכול היה לשבש תמונה זו, אולם חלקם הגדול של בני עדות המזרח בריבוי זה מחוץ לפחות את הנטיה החרדית.

כתוצאה מכך, למשל, נותנות כל שלוש הקלפיות ליצוגים הכלליים אחוז ממוצע העולה על כוחם בכנסת הינוכחית, והעולה בלי ספק גם על כוחם הממצי העובדי בארץ. למרות זאת מראה גם חרות בכל שלוש המקומות כוח רב, כ־30 אחוז בממוצע, ובשני מקומות היא עולה אף על מפא"י, אם אפשר לזקוף זאת ברחובות, למשל, על חשבון ע' ברים ושבים מבני שעריים התימנית וישובי העולים הסמוכים, הרי בראשון-לציון, שם הצביע רק קהל בורגני מושבתי, מוכיח הדבר כוח ניכר של חרות גם בישוב החוקי.

לעסקי מפא"י צריכות תוצאות אלה לתת מקום לדאגה מסוימת לגבי מצב מפלגתם בעריהשדה החתיקות. מובן שאחוז מפא"י כאן נמוך מן האחוז הארצי, בגלל העדר משקל עריהפיתוח וההתישבות העובדת. אך מתגבשת תמונה, שלא בכל מקום בארץ מפא"י היא כעת המפלגה הגדולה ביותר.

מקנין כי במקום אחד - פתחתקוה - עלתה מפ"ם על אחדות-העבודה, אולי מפאת קירבת קיבוציה. העדר ייצוג מספיק להתישבות העובדת בקלפיות הנסיגניות שעד כה מונע, כמובן, תמונה נכונה לגמרי לגבי כוח מפלגות הקיבוצים. בכל זאת מאלף כי כמעט בכל מקום צמודות מפ"ם ואחדות-העבודה זו לזו, עם הפרשים קטני טנים לכאן או לכאן.

נק דה מעניינת נוספת בקלפיות השבוע היא שזו הפעם הראשונה ניתן לעמוד על כוחן היחסי של הרשימות הי-עדיות החדשות. אין ספק כי רשימת ליכוד צפון אפריקה היא הרצינית ביותר ביניהן, ונראה כי תעבור את אחוז החסימה. אין בטחון כזה לגבי שאר הרשימות העדתיים. אך הערכה שלמה יותר תתכן רק אחרי קבלת תוצאות הקלפיות בריכוזי העל לים מבני המזרח.

במקום אחד - רחובות - גרמה קירבתה של שכונה תימנית (שעריים) להצבעה מוגברת לרשימת התימנים, וגם לשאר הרשימות העדתיים. דבר זה אינו אופייני לכל הארץ, ויש לו חשיבות מקומית בעיקרה.

אולם כבר עתה ברור כי פיצול המחנה העדתי המובהק לכמה רשימות מתחרות, עשוי לסכן את סיכויי רובן (או כולן) לעבור את אחוז החסימה.

- א - מפא"י - 41 קולות (16.8 אחוזים);**
צ - הציונים הכלליים - 36 קולות (14.7 אחוזים);
ב - המפלגה הדתית הלאומית - 21 קולות (8.6 אחוזים);
ת - אחדות העבודה - 19 קולות (7.7 אחוזים);
מ - מפ"ם - 15 קולות (6.1 אחוזים);
נמנעים - 12 קולות (4.9 אחוזים);
ק - המפלגה הקומוניסטית - 5 קולות (2 אחוזים);
התאחדות התימנים - 5 קולות (2 אחוזים);
ד - אגודת ישראל - 4 קולות (1.6 אחוזים);
פ - המפלגה הפרוגרסיבית - 3 קולות (1.2 אחוזים);
ליכוד עולי צפון אפריקה - 3 קולות (1.2 אחוזים);
רשימה צפון אפריקאית בלתי תלויה - קול אחד (0.4 אחוזים);
אחד (0.4 אחוזים);
האיחוד הלאומי הספרדי - קול אחד (0.4 אחוזים);
המפלגה הספרדית הלאומית - קול אחד (0.4 אחוזים);
הנכים ונפגעי הנאצים - קול אחד (0.4 אחוזים);
הבונד - קול אחד (0.4 אחוזים).

★ ★ ★

ראשון-לציון: מפא"י שניה

לפי מספר 13 הוצבה בראשון-לציון. היא הוקמה ברחוב הראשי של העיר, לא רחוק מבנין המועצה המקומית, ביום השני השבוע, בין השעות שש לשבע בערב. התנועה במקום הייתה חלשה מאוד, והיא כללה בעיקר מותיקי העיר, שיצאו לרחוב אחרי העבודה. מתוך 300 פתקי בוחר שתולקו בראשון-לציון, הצביעו 136, שהם 45 אחוז.

ואלה היו תוצאותיה של קלפי זו:

- ח - תנועת חרות - 47 קולות (34.7 אחוזים);**

קלפי הנסיגנית של העולם הזה יצאה השבוע אל ערי השדה. היא היתה שונה מקודמותיה גם בפרט נוסף - בעוד שעד כה הופיעו על גבי פתק ההצבעה של הקלפי רק שמות המפלגות שהיו מיוצגות בכנסת השלישית, והבוחר יכול היה להוסיף מפלגות כרצונו, הופיעו השבוע על גבי פתק הבוחר שמותיהן של 26 הרשימות שהוגשו בשבוע שעבר לוועדת-הבחירות המרכזית.

על פתק הבחירה שחולק לעוברים ושבים במקומות בהם הוצבה הקלפי, הופיע שמה המלא של כל רשימה שהוגשה, כולל שם הרשימות הערביות, וליד כל אחת מהן סומנה משבצת. הבוחר היה צריך רק לסמן + במשבצת ליד המפלגה בה בחר, כנהוג בארצות רבות בעולם, ולשלשל את הפתק לקלפי.

★ ★ ★

פתחתקוה: א-ח-צ

קלפי הנסיגנית מספר 11 הוצבה השבוע ביום הראשון, בין השעות שש ושבע וחצי בערב, ברחוב מוהליבר בפתחתקוה. קהל המצביעים היה מגוון ביותר, כולל פועלים שחזרו מעבודתם, סוחרים שיצאו מעסקיהם כדי להצביע בקלפי, וקבוצות גדולות של נוער המושבה, היוצא עם ערב לבילוייו.

אחוז המצביעים היה הפעם גבוה מהרגיל. מתוך 450 פתקי בחירה שחולקו לעוברים ושבים, הוטלו אל תוך הקלפי 274, שהם 61 אחוז.

ואלה היו תוצאותיה של קלפי פתחתקוה:

- א - מפא"י - 90 קולות (32.7 אחוזים);**
ח - תנועת חרות - 73 קולות (26.6 אחוזים);

- צ - הציונים הכלליים - 26 קולות (9.4 אחוזים);**

- ב - החזית הדתית הלאומית - 18 קולות (6.5 אחוזים);**

- מ - מפ"ם - 18 קולות (6.5 אחוזים);**

- ת - אחדות העבודה - 17 קולות (6.1 אחוזים);**

- ד - אגודת ישראל - 9 קולות (3.2 אחוזים);**

- נמנעים עקרוניים - 8 קולות (2.9 אחוזים);**

- ליכוד עולי צפון-אפריקה - 5 קולות (1.8 אחוזים);**

- ק - המפלגה הקומוניסטית - 3 קולות (1.1 אחוזים);**

- פ - המפלגה הפרוגרסיבית - 3 קולות (1.1 אחוזים);**

- אירגון הנכים ונפגעי הנאצים - 2 קולות (0.7 אחוזים);**

- האיחוד הספרדי הלאומי - קול אחד (0.3 אחוזים);**

- תנועת המולדת - קול אחד (0.3 אחוזים).**

★ ★ ★

רחובות: חרות בראש

לפי מספר 12 הוצבה ביום השני השבוע, בין ה-שעות ארבע ורבע לחמש וחצי, ברחובות. תחילה הוצבה הקלפי הנסיגנית ברחוב הראשי של המושבה, ליד בנק קופת הנואה וחסכון. אולם בגלל הצטופפות הקהל סביב הקלפי, שגרמה לפקקי תנועה, הורה שטרטנועה לאנשי חולית הקלפי להעבירה למקום אחר. בהתאם לכך הוצבה הקלפי ברחוב הראשי, כ־200 מטר מצפון לתחנה המרכזית של אנד.

גם אחוז המשתתפים בהצבעה בקלפי זו היה גבוה מן הממוצע, והוא דומה בדיוק לאחוז המשתתפים בקלפי של פתחתקוה. מתוך 400 איש שקיבלו פתקי-בוחר, הצביעו 244, שהם 61 אחוז. קהל הבוחרים בקלפי זו נחלק לשתי קבוצות עיקריות: ותיקי רחובות, כולל בני שכונת שעריים, שעברו במקום, ופועלים מיישובי העולים הסמוכים, כמו קוביבה וזרנוגה, שהיו בדרכם הביתה.

ואלה תוצאותיה של קלפי רחובות:

- ח - תנועת חרות - 57 קולות (30.9 אחוזים);**

ראש הכנסת. אולם נסיונו הנואש לחזור לראש עיריית תל-אביב נבלם בנקל. סיי כיוו לחזור ולהיות לשר היו אפסיים. בגיל 62 היה ישראל רוקח רק שריד מן העבר. עבר אשר רוב רובם של אורחי ישראל הי-חדשים והצעירים אף לא ידעו אותו. אולם עד הסוף נשאר נאמן לעצמו. בהצ-בעה על עסקת-הנשק הגרמנית, כאשר עש-רות חברי-כנסת משני הצדדים הצביעו בי-ניגוד למצפונם בעד קו מפלגתם, היה הוא "האחד בסדום", - הח"כ היתיד שסטה ב-עניין מצפוני זה מקו מפלגתו, נמנע באופן הפגנתי מהצבעה (העולם הזה 11.13.66).

היתה זאת ההפגנה האחרונה של האיש שדגל באמונה שאבד עליה הכלכל בישראל - האמונה כי האדם קודם לתחרה-מפלגה, וכי הכבוד העצמי חשוב מן הכיסא.

נהפוך אתו לגייס חמישי. צריכים לתת ל-עריבים את ההרגשה שהם אורחים שחיי-זכר יות. יוכלים להתהלך בינינו חופשיים! כשיצאו הצ"כ מן הקואליציה, נשאר רוקח חסרת-פקיד. ואז נתברר כי גם במפלגתו נשאר חסרת-ביסוס.

אחד בסדום. כי הצבר ההגון, שכוחו היה בהגיגותיו ובתחושת-הכבוד שלו, שנש-אר לדור בדירה שכורה קטנה ושהתקיים על משכורת דלה, נראה בזירה המפלגתית אחדישה כמו דינוואירוס בגרזיות מורגני. מיל אנשים וזיונים ופקחים כמו יוסף סרלין ויוסף ספיר, שידעו למשוך בחוטים, היה רוקח חסרי-שע.

מטעמי פרסטיזיה הושאר רוקח במקום השני ברשימת-המועמדים של מפלגתו, נב-חר לתפקיד הייצוגי-בעיקר של סגן-יושב-

השר החדש בפעם הראשונה במשרדו, הת-כנסו הפקידים ברוח חגיגית כדי לברכו. רי-קח לא עצר לידם, הופיע בהם מבט זועף, עלה ישר למשרדו והזיע שלא יסבול ב-לנות. מיד הכריז שיערוך טיהור כללי.

פה ושם הצליח השר החדש לחולל שינוי. היה זה הוא נשהפן את קבלת היתר-היצאה לדבר קל, בקבעו: "בושה היא למדינה כש-אנשים מנסים לברוח ממנה בבטן א-ניה. זה יוצר הרגשה של בית-סוהר!"

אולם הוא נשהפן את קבלת היתר-היצאה רדיהפנים למרכו של כוח ויעילות, לספח-אליו את המשטרה (שמפא"י שמרה עליה לעצמה) ואת ענייני הערבים, הצבר, בן אחד ממשידי תל-אביב, חניך שוייץ, התנגד ל-ממשל הצבאי. דעתו לגבי המיעוט הערבי היתה פשוטה והבונה: "היתה זה פשע אם

לגתי. הוא הצטרף ליצוגים-הכלליים, נראה לרכים כמנהיגה המיועד הטבעי.

המשבר הראשון בא כבר ערב הבחירות לכנסת הראשונה. פרץ ברוגשתיין הועמד ב-ראש רשימת הצ"כ. רוקח סירב להופיע במקום השני, התכוון לפרוש מן החיים ה-מפלגתיים. רק התערבותם של צעירי המפל-גה, ביניהם קציני צה"ל, שינתה דעתו.

המשבר השני בא עם כניסת הצ"כ לקוא-ליציה הממשלתית. אחרי הבחירות לכנסת השנייה, לרוקח הוצע משרד-הפנים, בתנאי-שיתפטר מראשות עיריית תל-אביב. ואז עשה את שיגאתו הפאטאלית: הוא התפטר מעמ-דמו הבטוחה, רבת-הכוח, כדי לקבל לידיו את העמדה הזמנית ולתת-ההשפעה בממשלה. היתה זאת התחלת הסוף.

"בושה היא למדינה". כאשר הופיע